

Datum van inontvangstneming : 25/02/2019

Zaak C-836/18

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

28 december 2018

Verwijzende rechter:

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 november 2018

Eisende partij in hoger beroep:

Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

Gedaagde partij in hoger beroep:

RH

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Het hoofdgeding heeft betrekking op de weigering van een aanvraag voor een verblijfskaart voor familieleden van een burger van de Unie aan een onderdaan van een derde land omdat diens echtgenote, een Spaanse onderdaan die haar recht van vrij verkeer binnen de Unie niet heeft uitgeoefend, niet heeft aangetoond over toereikende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en haar echtgenoot.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Het verzoek om een prejudiciële beslissing is gebaseerd op artikel 267 VWEU.

Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de vraag of artikel 20 VWEU zich ertegen verzet dat overeenkomstig de aan de orde zijnde Spaanse regeling (KB 240/2007 tot omzetting van richtlijn 2004/38/EG in het Spaanse recht) van een Spaanse burger – die haar recht van vrij verkeer binnen de Unie niet heeft uitgeoefend en die wil dat haar echtgenoot, die geen onderdaan is van een lidstaat, bij haar woont in Spanje – wordt geëist dat zij over toereikende bestaansmiddelen

beschikt voor zichzelf en haar echtgenoot om te vermijden dat zij ten laste komen van het socialebijstandssysteem, en dat dus dezelfde eisen worden gesteld als aan Unieburgers die hun recht van vrij verkeer wel hebben uitgeoefend en zich in Spanje hebben gevestigd, rekening houdend met het feit dat dit een automatische praktijk van de Spaanse staat is, waarbij geen andere omstandigheden in overweging worden genomen en die als gevolg kan hebben dat de Spaanse burger zich genoodzaakt zou zien het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Prejudiciële vragen

- „1) Verzet artikel 20 [VWEU] zich tegen de eis dat een Spaanse burger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, voldoet aan de voorwaarden van artikel 7[, lid 1,] van KB 240/2007 als noodzakelijke voorwaarde voor de erkenning van het verblijfsrecht van zijn echtgenoot van buiten de Europese Unie overeenkomstig artikel 7[, lid 2,] van dat KB, indien de Spaanse burger ten gevolge van de weigering van dat recht gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten?

Dit alles gelet op het feit dat echtgenoten volgens artikel 68 van het Spaanse burgerlijk wetboek moeten samenwonen.

- 2) Staat artikel 20 [VWEU] er in de hierboven beschreven situatie daarnaast in elk geval aan in de weg dat de Spaanse staat automatisch de regeling uit artikel 7 van KB 240/2007 toepast en een familielid van de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend het verblijfsrecht weigert op de enkele grond dat de Unieburger niet voldoet aan de in dat artikel vastgelegde vereisten, zonder dat concreet en op individuele basis is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen die burger van de Unie en de derdelander bestaat dat de betrokken burger van de Unie bij weigering van het recht van verblijf aan de derdelander, om welke reden dan ook en gelet op de omstandigheden, niet kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is en gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten?

Dit alles gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waaronder het arrest van 8 mei 2018, C-82/16, K.A. e.a. tegen Belgische Staat.”

Aangevoerde bepalingen van het Unierecht

Relevante bepalingen van Unierecht

VWEU: artikel 20

Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de

lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG: artikel 3 en, in het bijzonder, artikel 7

Rechtspraak van de Unie

Arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308

Arrest van 10 mei 2017, ██████████ e.a., C-133/15, EU:C:2017:354

Arrest van 5 mei 2011, ██████████ C-434/09, EU:C:2011:277

Arrest van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Relevante bepalingen van nationaal recht

Real Decreto 240/2007, de 16 de febrero, sobre entrada, libre circulación y residencia en España de ciudadanos de los Estados miembros de la Unión Europea y de otros Estados parte en el Acuerdo sobre el Espacio Económico Europeo (koninklijk besluit 240/2007 van 16 februari inzake binnenkomst, vrij verkeer en verblijf in Spanje van onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie en de staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte): artikelen 1, 2 en, in het bijzonder, 7 en 8

Real Decreto Ley 16/2012, de 20 de abril, de medidas urgentes para garantizar la sostenibilidad del Sistema Nacional de Salud (koninklijk wetsbesluit 16/2012 van 20 april tot vaststelling van noodmaatregelen om de houdbaarheid van het nationale gezondheidsstelsel te waarborgen)

Constitución Española (Spaanse Grondwet): artikel 32 (recht om te huwen)

Código Civil (burgerlijk wetboek): artikelen 68 en 70 (plicht van echtgenoten om samen te wonen)

Nationale rechtspraak

Arrest van de Tribunal Supremo (hoogste rechter, Spanje) van 1 juni 2010 (beroep 114/2007), waarin was vastgesteld dat de regeling van KB 240/2007 moest worden toegepast op Spaanse onderdanen, ongeacht of zij hun recht van vrij verkeer binnen de Unie hadden uitgeoefend, en op hun familieleden die onderdaan zijn van een derde land

Arresten van de Tribunal Supremo van 18 juli 2017 (beroep 298/2016); 11 juni 2018 (beroep 1709/2017); 30 oktober 2018 (beroep 3047/2017), en 6 november

2018 (beroep 5468/2017) (in het bijzonder de eerste twee), waarin jurisprudentie is ontwikkeld

Korte beschrijving van de feiten en het geding

A – FEITEN

- 1 De heer RH, Marokkaans onderdaan, en zijn echtgenote, Spaans onderdaan, zijn op 13 november 2015 gehuwd in Ciudad Real (Spanje). De echtgenoten wonen sinds het huwelijk samen in die stad. Zij delen de echtelijke woning met de schoonvader van RH.
- 2 De geldigheid en rechtmatigheid van het huwelijk zijn door de overheid niet ter discussie gesteld, en er is evenmin aangevoerd dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Tegen RH is geen inreisverbod in Spanje of terugkeerbesluit uitgevaardigd.
- 3 De echtgenote heeft haar recht van vrij verkeer binnen de Unie nooit uitgeoefend.

B – HOOFDGEDING

- 4 Op 23 november 2015 heeft RH bij de overheid een verblijfskaart aangevraagd als familielid van een burger van de Unie.
- 5 Op 20 januari 2016 heeft de overheid zijn aanvraag geweigerd omdat de echtgenote van RH, aan wie hij het recht van verblijf ontleent, niet had aangetoond dat zij aan de vereisten van artikel 7 van KB 240/2007 voldeed. De overheid was meer in bijzonder van oordeel dat de echtgenote niet had aangetoond dat zij over toereikende bestaansmiddelen beschikte om haar echtgenoot te kunnen onderhouden, en dat alleen zij over die middelen moest beschikken overeenkomstig artikel 7 van KB 240/2007.
- 6 Op 10 maart 2016 heeft de Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (regeringsvertegenwoordiger in Ciudad Real, Spanje) in zijn beslissing de weigering van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfskaart bevestigd.
- 7 RH heeft bij de bestuursrechter beroep ingesteld tegen die beslissing. Hij stelde dat niet artikel 7, maar wel artikel 8 van KB 240/2007 van toepassing is op het huwelijk van een onderdaan van een derde land met een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, en beweerde dat er geen rechtsgrond zou zijn om zijn verblijfskaart te weigeren.

In het vonnis werd het beroep toegewezen. De rechter in eerste aanleg was van oordeel dat artikel 7 van KB 240/2007 de voorwaarden bevat voor de gezinshereniging van onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich naar het Spaanse grondgebied te begeven, maar dat dit artikel niet van toepassing is op aanvragers die een nauwe verwant zijn van een Spaanse burger die zich niet

buiten Spanje heeft begeven en geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer op het grondgebied van de Unie. Hij kwam tot de conclusie dat artikel 7 niet van toepassing is op Spaanse onderdanen in Spanje, maar wel op Unieburgers die zich naar Spanje hebben begeven en de hereniging verlangen van familieleden die geen onderdaan van een lidstaat zijn.

- 8 De overheid heeft hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis bij de Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (hoogste rechter van Castilië-La Mancha, Spanje; hierna: „verwijzende rechter”) en heeft aangevoerd dat in het geval van een Spaanse burger (Unieburger) die haar recht van vrij verkeer in de Unie nooit heeft uitgeoefend, artikel 7, lid 1, van KB 240/2007 – meer in het bijzonder de verplichting aan te tonen persoonlijk over financiële middelen te beschikken – moet worden toegepast als voorwaarde om de aanwezigheid van haar echtgenoot, die onderdaan is van een derde land, toe te staan in Spanje.
- 9 Op 26 oktober 2018 heeft de verwijzende rechter aan de partijen voorgesteld het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de hierboven genoemde vragen.

RH heeft zich daarmee akkoord verklaard.

De overheid heeft daar bezwaar tegen gemaakt. Met betrekking tot artikel 68 van het burgerlijk wetboek en het arrest K.A. e.a. (C-82/16) waaraan de verwijzende rechter in de prejudiciële vragen refereert, was de overheid van mening dat alles afhangt van de afhankelijkheidsverhouding tussen de Spaanse onderdaan die zijn recht van vrij verkeer in de Unie niet heeft uitgeoefend en haar echtgenoot, die onderdaan is van een derde land, en kwam zij tot de conclusie dat het niet dienstig was het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken, ten eerste omdat gehuwde personen gescheiden kunnen leven en niet in rechte kunnen worden verplicht om samen te wonen, en ten tweede omdat de echtgenote in de onderhavige zaak in het administratieve dossier had kunnen aangeven en aantonen dat er tussen haar en haar echtgenoot, die onderdaan is van een derde land, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestond dat het vertrek van haar echtgenoot uit de EU noodzakelijkerwijs zou betekenen dat de (Spaanse) burger de Unie, waarbinnen zij haar recht van vrij verkeer niet had uitgeoefend, eveneens zou moeten verlaten.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 10 De overheid geeft aan dat artikel 7 van KB 240/2007 in de huidige bewoordingen middels koninklijk wetsbesluit 16/2012 is overgenomen uit artikel 7 van richtlijn 2004/38, maar dat bij deze bepaling geen specifieke regeling is ingesteld voor de gezinshereniging van derdelanders die familielid zijn van Spaanse burgers die hun recht van vrij verkeer op het grondgebied van de Unie niet hebben uitgeoefend.

Zij wijst er meer in het bijzonder op dat: „de uitlegging van de Tribunal Supremo, die het mogelijk maakt om een afgeleid verblijfsrecht – of een recht van gezinshereniging – toe te kennen aan familieleden van een Spaanse burger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet alleen indruist tegen richtlijn 2004/28, maar ook tegen de door het Hof gegeven uitlegging. De analoge toepassing van het voorschrift van afgeleid recht is eveneens uitgesloten, aangezien het Hof die toepassing uitsluitend heeft toegestaan in het specifieke geval van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en die met zijn familielid dat onderdaan is van een derde land terugkeert naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit (arresten O. en B., C-456/12, en ██████████ C-133/15).”

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

A – VASTE RECHTSPRAAK VAN DE TRIBUNAL SUPREMO

- 11 In zijn arrest van 1 juni 2010 heeft de Tribunal Supremo besloten de regeling van KB 240/2007 (dat strekt tot omzetting van richtlijn 2004/38 in Spaans recht) toe te passen op Spaanse burgers (ongeacht of zij hun recht van vrij verkeer binnen de Unie hebben uitgeoefend) en hun familieleden.
- 12 Hoewel die richtlijn zoals blijkt uit artikel 3 van die richtlijn en uit het arrest van het Hof van 5 mei 2011, ██████████ C-434/09, alleen van toepassing is op onderdanen van een lidstaat van de Unie die zich naar een andere lidstaat van de Unie begeven en niet op Spaanse burgers die hun recht van vrij verkeer niet hebben uitgeoefend, vallen die laatsten door het genoemde arrest onder dezelfde regeling voor hereniging met hun familieleden die onderdaan zijn van een derde land als Unieburgers die naar Spanje zijn gekomen. De Tribunal Supremo heeft in zijn latere arresten van 18 juli 2017 en 11 juni 2018 zelf erkend dat deze kwestie in het arrest van 1 juni 2010 onvoldoende in overweging is genomen.
- 13 Het feit dat Spaanse burgers (wat hun familieleden die onderdaan zijn van een derde land betreft) worden gelijkgesteld aan Unieburgers die naar Spanje zijn gekomen, houdt geenszins een nadeel in voor de Spaanse burger en zijn familieleden, aangezien de in artikel 7 van richtlijn 2004/38 vastgestelde vereisten, en meer in het bijzonder het vereiste dat de burger voor zichzelf en voor zijn familieleden over een ziektekostenverzekering of over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, ten tijde van het arrest van 1 juni 2010 nog niet in KB 240/2007 waren opgenomen. Uit de lezing van de artikelen 7 en 8 van KB 240/2007 in hun toenmalige versie blijkt dat er geen specifieke vereisten golden. De gevolgen van het arrest van de Tribunal Supremo voor Spaanse burgers waren dus hoogstens neutraal.
- 14 Nadien heeft de Spaanse staat, om te vermijden dat zij de kosten voor de gezondheidszorg aan Europese burgers (medisch toerisme) zou moeten dragen, uiteindelijk besloten om artikel 7 van de richtlijn in zijn geheel om te zetten bij

- koninklijk wetsbesluit 16/2012 en heeft hij, met betrekking tot de voorwaarden waaraan Unieburgers die langer dan drie maanden in Spanje willen verblijven, moeten voldoen, het vereiste opgenomen dat die burgers voor zichzelf en voor hun familieleden over een ziektekostenverzekering of over voldoende bestaansmiddelen moeten beschikken om te voorkomen dat zij ten laste komen van het socialebijstandstelsel.
- 15 Het probleem is dat aangezien de werkingssfeer van KB 240/2007 met het arrest van 1 juni 2010 is verruimd naar Spaanse burgers (ongeacht of zij hun recht van vrij verkeer binnen de Unie hebben uitgeoefend), die vereisten aldus zouden kunnen worden uitgelegd dat zij ook moeten worden toegepast op Spaanse burgers (hoewel die hun recht van vrij verkeer binnen de Unie niet hebben uitgeoefend) die de gezinshereniging verlangen van hun familieleden die onderdaan zijn van een derde land.
  - 16 Dat is ook de uitlegging die werd gegeven in besluit PRE/1490/2012 van 9 juli 2012 en in onder meer de arresten van 18 juli 2017 en 11 juni 2018. Een dergelijke verruiming naar Spaanse burgers moet volgens de Tribunal Supremo worden gezien als een bepaling van zuiver nationaal recht („ongeacht de richtlijn – als bepaling van nationaal recht”, volgens de genoemde arresten).
  - 17 Er zijn geen aanwijzingen dat de Spaanse wetgever deze regeling zelf zou hebben vastgesteld, aangezien de regeling die van toepassing was op de onderdaan van een derde land die met een Spaanse burger gehuwd is geen zulke vereisten bevatte en er net op neerkwam dat KB 240/2007, dat destijds zoals vermeld nog geen specifieke voorwaarden omvatte, op de Spaanse burger zou worden toegepast. Vermoed kan worden dat met de invoering van de vereisten van artikel 7 van richtlijn 2004/38 in het nationale recht, die vereisten alleen werden ingevoerd voor burgers van de Unie, aangezien de regelgeving net bedoeld was om te voorkomen dat de gezondheidskosten voor die burgers zouden moeten worden betaald.
  - 18 Het optreden van de Tribunal Supremo heeft echter het reeds genoemde effect gehad, en dit is de nationale praktijk in Spanje waarvan moet worden uitgegaan. Overeenkomstig de rechtspraak van de Tribunal Supremo zou de beslissing van de Spaanse overheid moeten worden bevestigd waarbij de aanvraag van RH om op grond van zijn huwelijk met een Spaanse burger een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie te verkrijgen, is geweigerd.
  - 19 Met betrekking tot de vraag of artikel 7 van KB 240/2007 al dan niet van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders die familielid zijn van Spaanse burgers, stelt de Tribunal Supremo dat het recht om vrij te reizen en te verblijven op het Spaanse grondgebied van Spaanse burgers die hun recht van vrij verkeer binnen de Unie niet hebben uitgeoefend, niet mag worden ingeperkt, maar dat dit niet in de weg staat dat zij, wanneer zij de gezinshereniging van buitenlandse familieleden verlangen, aan dezelfde vereisten worden onderworpen als de overige Europese burgers. De omstandigheden waaraan het in Spanje verblijvende buitenlandse familielid zijn recht van verblijf ontleent, zijn de

Spaanse nationaliteit van de gezinshereniger en de nakoming van een aantal in artikel 7 van KB 240/2007 opgenomen voorwaarden, en zodra dat recht is ontstaan, is artikel 8 van toepassing, dat louter procedureel van aard is.

B – OPMERKINGEN VAN DE VERWIJZENDE RECHTER

Er is alleen gekeken naar de financiële situatie van de Spaanse burger

- 20 Bij de behandeling van de aan de orde zijnde aanvraag voor een verblijfskaart heeft de Spaanse staat uitsluitend aandacht geschonken aan de financiële situatie van de echtgenote.
- 21 Zij heeft niet aangetoond over de bestaansmiddelen te beschikken die de overheid overeenkomstig artikel 7, lid 1, van KB 240/2007 eiste. Aangezien de Spaanse staat van mening is dat het alleen de Spaanse burger is die persoonlijk aan dit vereiste moet voldoen, is niet in overweging genomen dat de vader van de betrokken burger, met wie het echtpaar de echtelijke woning deelde, zich ertoe had verbonden de kosten van verblijf en levensonderhoud, evenals alle andere kosten die uit het verblijf van RH in Spanje zouden voortvloeien, te betalen. Het aanbod en het bewijs van de bestaansmiddelen van de schoonvader van RH liggen voor.

Er is geen rekening gehouden met andere omstandigheden of met de gevolgen van de weigering

- 22 Er is geen rekening gehouden met andere omstandigheden die gevolgen zouden kunnen hebben voor de concrete verhouding tussen de echtgenoten, en er is evenmin gekeken naar de eventuele gevolgen voor de (Spaanse) Unieburger indien haar echtgenoot het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten doordat zijn verblijfskaart werd geweigerd.
- 23 In dat verband worden het recht om te huwen (artikel 32 van de Spaanse grondwet) en de verplichting van echtgenoten om samen te wonen (artikelen 68 en 70 van het burgerlijk wetboek) geschonden indien het legale verblijf van de onderdaan van een derde land die met een Spaanse burger gehuwd is afhankelijk wordt gemaakt van financiële criteria. Indien de toekenning van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie aan de onderdaan van een derde land die met een Spaanse burger gehuwd is, wordt gekoppeld aan de voorwaarde dat de betrokkene beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering die zijn risico's in Spanje dekt, worden het recht en de plicht om samen een gezinsleven op te bouwen voorwaardelijk gesteld aan de financiële situatie van de Spaanse burger, en wordt de Spaanse burger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en niet over de vereiste bestaansmiddelen beschikt gedwongen om samen met zijn echtgenoot het grondgebied van de Unie te verlaten om uitvoering te geven aan het recht en de plicht om samen te leven, zoals vastgelegd in de Spaanse rechtsorde. Voor een dergelijke conclusie is het niet nodig dat de samenwoning van de echtgenoten in rechte kan worden afgedwongen; het volstaat dat dit recht en deze plicht rechtens

bestaan en dat de burger van de Unie ze alleen kan uitvoeren door samen met zijn echtgenoot, die onderdaan is van een derde land, het grondgebied van de Unie te verlaten.

Automatische praktijk van de Spaanse staat

- 24 Volgens de verwijzende rechter zou artikel 20 VWEU, zoals blijkt uit het arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308 (zie in het bijzonder de punten 47 en 62 en dictum 2, eerste streepje), zich kunnen verzetten tegen deze praktijk van de Spaanse staat om de gezinshereniging van een onderdaan van een derde land met een Unieburger die zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend automatisch te weigeren op de enkele grond dat die burger niet over een bepaald niveau van bestaansmiddelen beschikt, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.
- 25 De verwijzende rechter wijst het argument van de overheid in deze zaak af, wanneer zij zegt dat de echtgenote niets gezegd heeft over eventuele relevante omstandigheden in dat verband. Zij heeft niets gezegd omdat de betrokkenen niet de gelegenheid hebben gekregen om dergelijke omstandigheden aan te voeren en het eventuele bestaan ervan aan te tonen en omdat de Spaanse staat geen mogelijkheid heeft gelaten om na te gaan of er sprake was van omstandigheden waaruit zou blijken dat er tussen de echtgenoten een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestond dat de Spaanse burger gedwongen was haar echtgenoot te volgen en de Unie te verlaten.
- 26 De praktijk van de Spaanse staat maakt het kortom onmogelijk om vóór de weigering van het verblijfsrecht aan een derdelander die gehuwd is met een Spaanse burger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend de concrete situatie van de echtgenoten te beoordelen om na te gaan of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de weigering tot gevolg zou hebben dat de betrokken Spaanse burger het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten samen met zijn echtgenoot, die onderdaan is van een derde land.